Bull c 4/77449

CADA ENTREGA UNA OBRA
UNA OBRA CADA SEMANA.
ENTREGA 5.ª

SINGLOTS POÉTICHS
AB NINOTS.

CADA OBRA UN SINGLOT.
CADA SINGLOT UN RAL.
SINGLOT 5.è

IL PROFETA.

Sátanya de la ópera que ab dit títol 's representá en lo Gran Teatre del Liceo de S. M. la Reina D.ª Isabel II.

ESCRIT EN VERS Y EN CATALÁ DEL QUE ARA 'S PARLA PER
D. SERAFÍ PITARRA.

3.ª EDICIÓ aumentada y corretjida, que ni 'l autor mateix la coneix.

COL·LECCIÓ DE JAUME BOIX JOVÉ 1909

INTRODUCCIÓ.

Nunca es tarde cuando llega
solen dir certa genteta
y avuy si no estich de pega
vull que vegeu un xich de brega
la revista del Profeta
Ya que aquí s' ha parlat tant
de aquesta gran operassa,
dientne mentidas en gran,
yo, sols ab veritats parlant
vos la esplicaré ab calxassa
Fora un juch de disbarats
si no m' entenguès la gent,
y com no vull fer pegats,
tenint 'ls caps ben lligats
vos contaré l' argument.

En cert ciutat aleman
que diuen que hi fa molt fret,
fent de bacu y estufant
hi vivia un xicot gran
que li deyan en Juanet
Estaba ab éll sent ja vella
sa mare que 's deya Sila,
y com més era éll trapella
l' estimaba molt mes ella,
cada bo per llà buol l' anfila
Antes de babé estat allí
estaban tots dos á Suissa,
pero abdal varen fugí
perquè un acreedó vehí
'ls va dauá una pallissa.

BIBLIOTECA DE CATALUNYA BC

'S va vendre la botiga
y puual de sastre de Berea,
encara que be no estiga,
éll va fe á u'l mou la figa

y va plantá una taberna.
Com qu' era mbli vividó
luego 's va sabé arreglá,
y estaba com un senyó
uo mas que venen vi bu
y bnuyols de bacallá.
Diuen que 'l dimoni plora
eixis que un home está be,
y un dia anau éll á fora
troba uno, y sen enamora.
Axó va sar pel janá.
Sant éll un home de nota
'ls pares van dir que sí,
y volentlo la xicota,
per no fer mes la marmota
casarse van conveni
Com que la plebe are fluixa,
encara 'la nubias d' humor
li feyen veurer la bruixa,
eixis es que 'l drai de cuixa
reynaba allí ab tot rigor.
Era d' aquell lloch senyó
'l conde del Fluestrol,
molt bunt mosso, y tan grassó
que regonyaba un carpó
y ne vantre com un timbal.
Ell com no ray era allá
y teni si ara tort com lils,
uingú 's podia casá
si no anaba á demaná
el conde lo san permis.
Al saberho 'l inbernó
More—va dir—no s'ofenga,—
un cop que aixó s' ha de fé,
li pel demanga vosté
que en lo pela á la llanga
Lo dono sols per tol fama,
vu dir—cedeixo en axó—
y sen va á buscar la dama
A n'aqui comensa 'l drama
escolteu ab atenció

ACTE I.

Cuadro primer.

Tiran lo teló de boca
y 's van una gran pradara,
un castell dalt d'una roca,
núvols en forma de troca
y una cuantis molins ab pollera

La pradara, si ho creguesim
fora disbarat molt grau,
figureus que hu comparesim,
vindrá aer, com si diguesim
las hortas de S. Bertran
Ningú ho pendrá per tevola
dels que las vegin sovint,
bi ha aquell blat, la casa sola,
y 'l bróquil y la escarola
que també van dismuulat.
Pero fet ab tal acert,
tan bonich, tan ben locat,
y ab aquell color que 's perl,
qu' en conta de sembiá cert
sembla que sigui pintat
Te 'l castell aprop d' un rech
ceul torres de mármol lils
punxegudas com un bech,
de modo que sembla un plech
de paparinas de anis
Finalment tant encantat
vaix quedar da tant talent,
que parlant del que ho ha pintat
vaix dir: vamos, ho tardat,
pero el manns eadelant
Sobre 'l pont que 'l rech hi passa
hi ha assentat un gros pastó,
y fa veurer ab gran calxassa
que alli toca un corn de cassa
que 'm va sembla un calaadó
Al cap de pocas sonadas
comensa geni á baixá,
llanradors, pastoras, criadas,
las teulas ja son paradas
y 's posau tots á esmorsá
Menjahon estant uolis
coutants de las sebas sorta,
cuant tot plegat, senten crits,
y apareixen tres, vestits
com 'ls coixeros dels morts

Ab un tò tan trist cantaban,
que aquellas tautas vayéut
que allí per tumbots passaban,
semblaba que celebraban
un enterro á cos present
Al últim baixan del pont,
Is altres a alsan de taula,
fan un rotllo tants com son,
y ab un cant que hos fora sou
un dels tres pren la paraula.
Es cert que lo que 'ls explica
es lo mateix que jo hos dich,
y com té molta pelica,
diu que matant la gent rica
'l poble podrá ser rich.
Ja podeu pensá á n' al pobre
aixó si li ha de agradá,
y 'l pastá, 'l forné, 'l manobra,
tothom qui te veu de sobre
'e posa 'l rotlle á bromá
Com que 'l qui mes y 'l que menus
no era res mes que un taul,
cantant ellí com serenus,
tot es de Baco, de Venus,
y parlá de fe 't gandul
Al mitx d' aquesta sargeta
aquells tres cantan ausoltas,
y ab una orquesta que mata,
sembla alló la serenata
qu' un any van dá á Carnestoltas.
Sentint tot aquel sorell
surt 'l conde del castell,
colxejant d' un ull de poll,
y al veurer semblant embrell
's grata un xich 'l clotell.
Com que 'l públich es matraut
que hoadvertelxe un cal,
pero per ser mes bea dit
sabreu qu' es 'l que ho surtit,
'l conde del Finestrel.

Segeiotlo une cuants *lazarillos*,
portan bolice molt estranya
sabre, camas com peuilloe

y 's semblan tant á torallios
que 'ls dich cargols alemanys

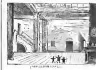
Per trobá qui podian es
no hauria dat yo ni mitx xabo,
pero un que ho pot ben sabé,
'm va di mirauselo be
que eran deu soldats y un cabo
A renyá 'l conde 's prepara
perque li fan semblants torts,
cuant d' un cop girant la cara,
á la borg d' ell repara
'ls tres colxeros dels morts
— ¿Qué feu vosaltres aquí? —
'ls diu ab veu de marrá,
y 'ls tres panerras allí,
sense paraula per di,
no saben qué contestá
N' agafa al fi un tot plegat
com jo cuant un malalt pulso,
y' troba ab golg qu' era un criat
qu' ell habia despatxat
perqué alsaba massa 'l colso.
'Ls soldats que allí se estaban
no mes que per fer la pó,
ordes del conde esperaban
tots ab llanses que semblaban
pinzells d' emblanquinadó
—A fora! —al fi ab ronca veu
digné 'l conde— Son uns brutal—
y 'l poble tenia qui 'l crau,
se 'ls na portan y mireu
com si tots fossen muts
—Obelume! á sos llanseros
crida 'l conde roig com flamas,
y guiats pels alabarderos,
se 'n van aná 'ls tres colxeros
ab la cua entre las camas
Per mes qu' eran una pila
y ab lo arrall que 's va fe,
que sols pensarhi horripila,
ningú va veure á la Sila,
la mare del taberné
Cantant ab veu com de grill
s' estaba ab aquella trepa
y ab ella, sens po al perill
la promesa del seu fill
que 'm van dir que 's deya Pepe
L' habia anat á buscá
sa sogra per aná ab ella,
y aixis que van arribá,
prop del castell, van trobá
com ben viat la gresca aquella
Un cop passat l' alborot,
per sortir del compromis,
tement la sogra un pebrot,

ve di á l' altra: Toi per toi
y demena aqui 'l permis —
La pobra mossa va fé
de las *tripas corazon*,
y saludant, no molt be,
s' acosta al conde que té
mes ràbia al cos que Neron
Ni un gat cuan la en marrameu
fa 'l crit l' éli ol veura alló,
y ella cayent á son peu
va di ab llastimosa veu
—Deixim casá mi senyó!—
'S tornà 'l conde amorós
y espantada la xicota
de son intent airós,
fa allí un xisclet com un gos
cuant li trepitxan la pota
—Agafeu aquestas donas—
diu éli a n' ela seus soldats.
—Y tanqueulas com personas
dintre las cambras mes bonas,
puig n' estich enamorat —
Y aquells sargas que l' obeian
com las xicots á n' l mestra,
per mes qu' ellas no ho volian,
arrossegantlas com podian
van acabar la palestra
Aqui 'l poble diu ¡macaixa!
contra al conde tan cruel veu,
—¡Que mori crida un borratxo,
y la tropa al populatxo
treu á puntadas de peu.

Cuadro segon.

Surt una decoració
qu' es una cuina molt gran,
sobre la llar hi ha un porró,
dos olas, y un calderó
que no sé perque s' hi están.

Com qu' es á cal taberné
hi ha 'l seu retrato penjat,
y perque caiguí mes be
hi ha dos brancas del llaurê
que serveix per l' estulaj
A un costat hi ha una escala
que al últim no doua al lloch,
á l' altre cantó una sala,
aprop de la llar la pala,
y dintre la llar 'l lloch.
Ab barras entravessadas
hi ha la porta, y dugas reixas,
que en lloch de ser retalladas,
sobre un fondo blanch pintadas
vos dich que no son gens lleixas
Pero sent axi ho suchsehij
¡Ara veyeu qui ho diria!
q' un cop 'l fondo enlosquit,
per la porta es negre nit
y per las finestras dia
Parlaba jo ab un francés
de tant gran decoració
y éll 'm va dir, —iou bo es
que en son que non sapigués
ho pintaria millé
Comensa un ball tan preciós
l' acte, que 'l públich s' exalta,
¡Pero es un ball tan hermós!
Que penso que si no hi fos
jo no crech que hi fes cap falta
Desseguida 'ls bailarins
sen van á dins tot valsant,
mentres molts sorten de dins,
que no deuen ser molt finy
cuant á n' aquets puestos van.
En Juanet per lli despatxa,
y un cop plena la taberna,
entra un de molt mala faixa
y com hom que res l' empaitxa,
demana vi y mitja cuerna
Segons van dí unas bonas pessas,
á la cuenta era un guerreró,
fa gran bolra ab las saStressas,
canta allí cuatre bestiesas,
y vinga traguí salero!
'Ls altres veyent axó
tambe vinga xarricá
y entre beurer alli y cantá
s' arma tal xibarri y tró
que hu bi voldrieu trobá,

Aixi olegraba la vida,
coand tot plegat 'l tenor,
dio —Calleu que ve geni lluido
¡Estua ja l' hem fregidal
'Ls tres coixeres dels morts
Com qu' es tan nagre 'l vestil
que duca aquels tres dropos,
ab ella no hi ha res bonich,
perqué es com un papé escrit
que hos hi hagin caigut tres topus
Pegúaiselas de geni fina
preneu taula separa le,
y 'n Joanel que ab tot allee,
'la du per pencar propina
cervesa ben fermentada
'La altres veyent que allí
hi feyan bastanta nosa,
van dir Eabi surtim d' aqui,
y asa vau á casa uu vehi
tot cantsal cualsevol cosa
De segurt que quedau sols
'ls tres negres y 'n Joanel,
a' aixecan com tres mussols
y li dinen Noy, si vols
etarich seas guanyar cop plet
Lo xicot quedá parat,
pregunta —¿Que tinch de fe?
y li esplican lo tramat,
d' aixó no n' está enterat
'l públich, m' esplicare
Desde que 'n 'l poble estaba
en Joanel junt ab sa mara,
per casualitat pasaba
que tot ell ho endevinaba
¡Era la cosa mes raral
Un cop va pronosticá
que nel Jany faria caló,
un altra va andaviná
qu' era de farina un pa
y abre cremat l carbó
Hasta que al últim va di
—La prau del vi ha da baixá—
y com aixó va succehi,
qu' era un profeta diví
lo poble va declará
Aquells tres ximples, volian
fe une uova religió
y com tot aixó sabian,
fé 'l profeta prometian
y Rey ungit de dabó
En Juanel, que justament,
haba la nit pasada
tingut un sómit dolent
de ser rey y morir gent,
'ls respon, allí, que nada
Com que son bastant pesats
no 'ls basta 'l dirlas que no
y estant molt atrafagats
perqué els richs assennats
no poden ser per elló
'S resiguan ab tristesa
de no haber fet aquell pacte
y sen van, an molt depresa,
cantant també una bestiesa
que fa mal de cap tot l' acte
A 'n aqui es cuant s' enfoqueix,
á u' en Juan 'l temps li pesa
perqué ningú compareix
cuand tal plegat apareix
á la porta, la pramesa
—¿Ahont vas?—pregunta á la mossa.
—¡Ay! 'l conde m' agafat,
li respon ella plorosa,
—pero jo fent la forsosa
al últim m' hi escapat —
—Sent aquí ja estás salvada —
—No, qu' encara 'm persegueix,—
contesta l' enamorada,
y se sent la gent armada
que los seus pasos segueix
Ell que ja se la veu morta
l' amaga á la sala fonda,
y aixis que ha tancat la porta
¡Noy quina escena mes forta!
surt ab la soldats 'l conde.
—Aquí ha entrat una donsella,—
diu furiós com una hiena,
—ó d' aquí men tarno ab ella
ó larx mata aquesta vella.—
Vamos es la gran escena!
Diu aixó 'l del Finestrol
y entra un buixi molt pelut

ab la Sila ¡sort fatal!
l' ejeu alsa la destral,
y espera mes ordres mul
¡Colmiment situació!
Es tant lo que ve de nou,
q' un pensa veyent alló,
que s' está á l' escorxadó
y que veu á matá un bou
—No hi ha mes—diu 'l llrá
—ó aquesta ó l' altre, depresa—
En Juanel pensa ¡Bah—bah!—
de promesas prou que n' hi ha,—
y li dona la promesa
Aixis que s' ha dit aixó
baixa 'l buixi la destral,
quand ab sa mare 'l minyó,
la xicota arrenca un pló
y se l' andú en Finestral
Un cop ja sols, mara y fill,
'n Joanel per llá fa 'l bal,
la Sila torna á fe 'l grill,
y sens temer cap perill
s' arrastra com un drapot.
Aixó dura un rato aixi,
pero al últim veyent ja
qu' ell no se l' escolta allí,
's fica á dintre á dormi,
y se sent luego roncá
'L xicot, naturalment,
á la mossa l' apreciaba,
y en aquell mateix moment
li acudia 'l pensament,
de veure si la venjaba.

Digitized by Google

Cuant recordantse d' aquells
que no ha volgut per amichs,
diu —'M venjaré ab ells,
perqué 'l plan, es dar fusells
y matar nobles y richs
¡Ay Juanet ab que pensabas!
diu exugantse bé 'ls plors,
y al punt que es treya dos babas...
Anem, te, no 'ls demanabas
'ls tres colxeres dels morts!
Per bona l' han enfilada—
Miren qu' es estrany alló
¡Vaya una gent mes pesada
Sempre ab la ma ben alsada,
y sempre aquella cansó!
'N Juanet aixís qu' els veu
ja tarij sourlu d' esperansa
'ls hi pregunta ¿'M voleu?
ells contestan,—ja ho sabeu—
y 'l xicot crida ¡venjansa!
Auemsen tot de seguida
diu 'l mes vell ab veu bronca;
per darli la despedida,
'l xicot sa mare crida,
pero la sent que ja ronca
Que dormi—diu per si, baix
val mes que ho ignori tot,
pren dotse rals del calaix
y ab veu com la d' un baix
Partim crida, fent un bot
'Ls altres, vius com 'ls llamps,
perque no 's deslasi 'l tracte
fan un salt de dotse pams,
deixen anar cuatre brams,

son veo, y s' acaba l' acte.

ACTE II.

Primer cuadro.

Si hi ha algú qu' es delicat
l' alsá 'l teló ja 'l refreda,
's veu un pais tot nevat,
á l' un cantó, una arboleda,
una lauda, aprop, de seda,
y al fondo una gran ciutat.

La ciutat, sens ser moruna,
tota es de color de gema,
y encara que no fa lluna,
s' hi veu prop una llaguna,
com una pleta de crema
Te 'l terreno, tot pintat,
unas taças tan blabetas,
qu' en compte de ser nevat
sembla que hi hagin abocat
tot una olla de pastelas
Per bo qu' els abres estigan,
son com morts per falta d' aigua,
y axis com s' entortolligan
las brancas, pareix que sigan
armasons vells de paraigua
Com que no mes es l' entrada,
de la tenda no 'n dich gaire,
pero vamos, ben mirada,
vos semblará una parada
de la fira de Bellcaire.
Un campament bastant gran
de la ciutat hi ha 'n als peus,
y son las tendas que hi han
tan monas, que hos semblarán
paperinas de fideus
Esplicat, aixó no es cosa
¡Pero el conjunt es tan bell!
Que diu 'l públich que hi gosa
—La paleta mes ditxosa,
no fa un cuadro com aquell —
Tractant sols de maravellas
un pot compararho be,
perque te cosas molt bellas,
'l de las colors vermellas
que ha tret 'l xocolaté
Al comensarse aquest acte
veureu un pobre ximplet,
que no li fan molt bon tracte,
perque algunas han fet 'l pacte
de ferli pasar allí 'l fret
Aixó dura poca estona,
comensa á surti molt poble,
alguna que altre minyona,
y com qu' hi haurá festa bona,
també hi fica algun noble.
Tots barbuts com 'ls botxeros,
á u'l fondo ab gran catxasa
formen fila molts guerreros,
y com son alaborderos,
portan casco y gran coraza
Ab la lluna allí darrera
brillan entre aquellas ramas,
y 's veu, si be 's considera,
que semblan una renglera
de regadoras ab camas
Mes aball, prop d' unas ruinas,
hi ha la plassa de toros,
y veureu iglesias vehinas,
ab cúpulas com petxinas,
que semblan gábias de lloros
Cuand noblas, poble y guerreros
han fet rotllo tot voltant,
surtan sis ó set boleros
que s' han dexat 'ls panderos,
y allí ballen un instant
Despues que ya han fet prou fástich
segueix una escena muda,
y tot seguit, com no castich,

vu un bailet mes elástich,
ab una d' ella y gruixuda.

—¡La Petera! ¡la Petera!—
crida 'l públich que la vol;
ella bailant l' exaspera,
y aquel ball que tant altera,
com que es dolent, dura molt.
Al últim 'ls balls s' acaban,
y ab uns esclops plens de rodas,
surten uns que dins s' estaban
mentras aquestos ballaban,
cada terra té sas modas.
Al surtir, corren per llá
fent rodas, erens y sardana,
y alló que 'ls la rellisca,
figura que es patina
com fa la gent alemana.

També trunsos lirats
per homes, ab una dona,
surten, y semblan mirats
aquells colxets d' esgarrats
que corren per Barcelona
Tots ab una baixa agafada
veuen uns, cuant ningú la conta,
fent una gran flamarada,
y veyeu, aixó m' agrada
perque es una idea tonta.
Al moment d' arribá aquí,
ó cuant no sen falta gaire,
se senten brams per allí,
mes ningú ho vol adverti
pensantse que es la terraire
Sense que se n' adonesin
per graus 's van fer mes forts,
y al fi, com si 'ls demanesin,
¡voluet aixi 's revoltessin!
'Ls tres colxeros dels morts
—Que feyeu—diuen—aquí—
Y com que fan mitxa po
fuig tothom corrent d' allí,
y el cuadro s' acaba aquí
cantant aquella cansó

Cuadro segon.

Una tenda de campanya
la decoració figura
pero es pintada ab tal manya,
que may cosa mes estranya
s' ha degut veure en pintura
Tenen las robes d' allí
vias blabas y vermellas
com calsas de mallorquí,
ó que son milló 's pot di
telas de márfagas vellas
Tot de bartas de cortinas
y feixes de capsalera,
y en un recó ningú atina
si hi ha un moble de la China,
ó si es una carbonera
De borlas y de cordons
no n' hi ha pocas ni gaires,
y á mes pels altres recons,
olles dellanes y morrions
que sembla á casa un drapaire.
Axis que cau 'l telo
surten dos del tres popute,
cantan una estona alló,
y cuant 's acab la cansó
surt l' altre ab tres soldats bruts
—¡Ab salut ¡lo! vo he!—

diu axis que entre 'l portal;
'ls dos preguntan qué té,
y ell diu —Adintrás men ve
'l conde del Finestral —
Molt 'ls admira aquel cas,
y 'l conde efectivament,
entra del negre detras
tant sá, robust, y tant gras,
que prou arriba á fer cent
A mi, que tot vaig els
tractant ab públich, m' agrada,
y ara vos tinch de esplicá
perque allá 'l conde va aná
y quina era sa embaixada
Axis que aquells tres negrots
en Juneal sen van portá,
van armá uns cuants soldadots

'l van fe á u' él rey de lois,
y 'l crit de guerra 'a ve alsá.
Com tenian per programa
quedarse 'ls calés dels richs,
eixó ya sabeu qne llams,
van comensa á tenir fame,
y á córrabi tots, grans y xichs
Cuand van tenir molla geni,
varen comensá á trancá,
y tant, que en aquelx momeut
la ciutat que estau veyent,
ells l' acaban de sitiá
Sa sort fatal y horrorosa
contempla 'l coude afligit
y á u' aqul es cuant éll ya gósa
suá á la leude, y proposa
passerse á u' aquelt partit
Parlant d' aquesta manera
s' enlenan al cap de poch,
y veyent que tan fosch era,
un 's treu pedra foguera
y 's pose alli á encendre foch
Com que hi ha humilat per vendre,
tira cuatre hotuellstos,
pero cal mes fret que cendre
Á 'l últim no 's pot encendre
y 's treu la capse dels mistos
Son dels mes bons y al moment
queda la cerilla encesa
y la hombeta s' encent,
cuant el conde coneixent,
tots fan un salt de sorpresa
El conde veu 'l xubasco
el coneixe 'l crial aquel',
y diu —Anem, ya he fet fiasco—
—Tú un dia ens vas dona un xasco—
li pregunta luego 'l vell
Per guardar sa dignitat
'l conde no ho vol negá,
ells diuen—Den l' ha portat
y cridaut á un alt soldat,
manau que 'l porti á matá.
Pregunta 'l conde —qué hi fet
per sufrir tan cruel destino?
y 'l mes jove respon net,
que com que alià fa molt fret
sempre 's pot matá tossino
Adetrás del pobre conde
sen van dos dels tres mesals,
y d' una altre leuda leuda
ve en Juanet, de fe la ronda,
y un negre y éll quedau sols
Com que aquell vell lestigós
sempre está á punt de cantá,
cantan un duo tots dos
y pasan tres gastadós
que van al conde á matá.
Marxa 'l conde entre la trepa
ab resignació ademeus,
y 'l butxi que alli li tapa,
ab gran perruca d' estopa
y desitol, 'l va escoltant.
Axis que en Juanet ho veu
crida al conde de seguida,
á u' al negre d' alli treu,
y pregunta ab trista veu
—Ahont es la meva querida?
—Es á dintre la ciutat—
respon 'l conde ab fieresa.
—Pero la tá un meu criat,
y éll 'm deixará venjat
mutant la teva promesa.
—Portaulo al punt á matá,
diu en Juanet al butxi
y ab veo que fa esgarrifá
crida —¡La veix á salvá,
veix á salvarla ó morir!

Cuadro tercer.

Teres á surti 'l pais nevat
figuraut ya malmeda,
y eixó es bastant ben pecant,
que sent tant bo y ben pintat,
no basta ab una vegada
'L cel ya 's tenyeix de rosa
y agafa tot cert coló
d' aquels ab que 'l cor hi gosa,
en fi es una vista hermosa
perque la molt menjadó.
Al cap d' una ave maria
s' alsan vermells nubarrons,
y un nobol que sent ple dia,
no dubten que os semblaria
una cuca de llardons
Tal volta Deu que 'l ha vel
diu á u' aquell fret —Aplaça!—
'ave estcucut l' arrebol,
y comensa á sorti un sol
com una fruita ab tomacat
Pero es tant ben imrist
que mirarlo dona febre,
y á mes tant dissimulit,
que 's veu que esta llaminet,
per un grasol de pesebre.
Aqui sort primé de tot,
'ls soldats que eran furiosos,
hi ha 'ls tres negres y 'l vellot
'ls diu—enys, no feu 'l bot
que serém luego dixosos—
Ells diuen —per guerrejá
en poch guanyá una peseta,
y 's uaban a sublevá,
cuant en Juan alsant la ma
surt y 'ls diu —yo so 'l profeta
¡Calés volen! Voy nes dia,
la ciutat la gent ricota,
le tresors, le pedrerla
(es clo com li couvenia
per ná á salvá la xicota)
Veniu ab mi, l' asaltem,
som ahuy duenyos de tot
y en plata y or nadarem,
tots li responen —anem,—
y éll 'ls diu: fora le 'l bot
S' engresca aqui la host entera,
éll veu un abanderado,

Digitized by Google

h pren al post la bandera,
segueixen tots al darrera
y betaqui lora enlairo
—Aixi al Rey nu habeo fet tort
éll 'ls diu—sou soldats curros —
Y acaba l' acte per sort,
cantant un coro tant fort
com si bramessin mil borros

ACTE III.

Cuadro primer.

S' alsa 'l teló ab tota pau
y fet de fustas y llenya
veureu un carré, al hos plan,
ab un cel par que te un blau
com de bets de espardenya

Las casas, dirho ne empaixa
perque á res se semblan mes,
teneu la mateixa faixa
que 'ls barracons de la platxa
abont si aixitan mariners.
Baixas y sense terrat
treuen punxas que fan pó,
aixis es que la ciutat
sembla un porch espi erissat
mirarla sols, fa picó.
Com que per llá hi á tans fancha
no veureu ningú ab pantuflas;
dos llarchs pedrissos per banchs
y á n el cel uns nubols blanchs
que semblan pelats de xuflas.
'Ls pedrissos que pintats,
son al fondo del carré,
comensan als dos costats
ab dos pedestals trenests
com pilans de can Xiré.
Sobre de ells encara mollas
del veri que hi va dá 'l pintó,
sostenen ab caps com ollas,
la dona de can Clausollas
y 'l ninot de can Padró.
Una gran casa á la dreta
per l' istil de las que hi dit,
figura sé á cal Profeta,
ya veureu per la escaleta
que alló es d' algú que es molt lluhit
Arrimadas á un costo,
y fent un pilot que arredra,
de llambordas hiá un milló
que segons crech, son d' alló
d' aquells mils cárrechs de pedra.
Totas juntas son sostén
d' uns trossots de fusta nons,
abont hiá enganxat malament
un gran bando d' en Junyent
manant que un 's tirin ous.
Com cantan alli lent corros
casi sempre s' hu tapat,
pero 's pot cantre de morros
ab una capsa de gorros
que algú alli 'l meix ho llantsat
Veus aquí la vista hermosa
de que esta la gent contenta,
mirada cosa per cosa,
no es que diguem molt preciosa,
pero junt es molt decente
Aixis que 'l teló s' alsat
hiá una colla, tots gentata,
son uns cuants de la ciutat
que anar á veure han pensat
com coronan al Profeta.
Pero encara n' hiá per rato
y mentres s' estant alli,
uns que cobran 't barato
diuen que hi haurá un arrebato
si no 's baixa 'l dret del vi.
Altres que tenen botiga,
contra la contribució
la rabia á cridá 'ls obliga,
y no n' hiá un que no diga
qu' hi haurá gran revolució
Mentrestant per detrás d' ells
y portant cada hu un morral
com qui porta al coll anyells,
entran uns cuants pobres vells,
al palacio, del portal.
Hiá qui diu que alli á paga
van junts, la contribució,
pero aquet deu ignorá
que era per co s' ha d' aná
al carré de l' Avinyó
Gent que de tot 'n fan mofas
ó sempre están per bromota,
puig yo crech que aquells estrofas
lo que duen, son garrofas
per du menjá á n' al profeta.
Al fi aquets varen passá,
mes van surti al cap de 'un xich
uns cuants soldats á rondá
ab cascos com mollos qu' hiá
per ferhi pans de pesich
Van seguint la seva ruta
rondant ab molta atenció
y mentre 'l poble disputa
ells cantan la cara bruta
per marit vol un senyó
Ara yo dech fer notá
perqué entengueu lo qu' hi dit,
qu' en Juanet al assaltá
la ciutat, la va guanyá
y 'n vol treure honra y profit.
Per gobernú molt milló
vol teni lo cetro real,
y per la coronació,
com que tot ha de ser bo
s' ha de fé á la catedral
'L poble que ya s' apura
de tantas contribucions,
esta cremat y murmura

de que per fe una postura
's gastin tants de millons

Com que ho saben aquells tres,
per conservá be 'l sossego,
van fe que 'n Juanet privés,
'l fe grupus pels carrés,
y canta 'l himno de Riego

Betaqui perqué feut l' orel
entran aquells cuants soldats,
mes veu 'l jefe, que 's borni,
que no hiá pa que re 's trastornl
y son veu tranquilisats.

Mentre ho passel tot axó,
vestida ab roba de forro
eurt une d' an carreró,
y s' assenta ab precaussió
sobre la capsa de gorro.

Ha reparan de seguida
aquells que s' están alli
y ella tota avergonyida
ab veu molt escanyulida
'ls diu tot lo que 'ls pot di.

Queda axis everiguat
que la pobra dona capta,
mes no ll fan caritat.
ells també dan se aaat
que un mes sen fa 'l disapta

Pero hiá un que 's molt ferrenyo
y li diu, cantant un rato,
que ell coneix un senyó gosnyo
que fora molt bon empenyo
per ficarte al Patronato.

Ella 'ls diu que 'ls ho aprecia,
ells cantant no hia de qué,
sen van per la porteria,
y sens dirli al bon dia
la plantan sola al carré

Axis que tothom la deixa
's destapa un xich la fila
's vea que 'l pall so engreixa,
tot seguit la veix coneixe.
¡Ay! pobre dona! la Sila

Vayentse alli abandonada,
cantant esplica aquell cas,
pero acaba la cantada
ab mes galls que la esplenada
'l dia de Sant Tomás

Passaba 'l ratet exi,
quand ab capa y barret vell
aparelx un pelegri
¡Ves qui ho habia de di!
Era la promesa d' ell

S' abrassan axis que 's veuen,
's demanan en Juanet,
que 'l Profeta l' ha mort creuen,
y las dos diuen que deuen
venjar la mort del pobret.

Com que 'l xicot, com tothom
qui comensa a figurá,
s' avergonyí del seu nom,
que s' habia mort del brom
feya corre molt temps ha.

No es pas estrany seni exi
que s' ho creguesin las donas,
mes ensa d' arribá aquí,
lo que 'ls passá hoa tinch de di,
que bos dich que hi ha cosas bonas

La Pepe habia escapat
del conde que la guardaba,
un dia que ell descuydat,
oberta habia deixat
la porta que al hort donaba.

Sen vá aná tot desseguida
á casa del seu promes,
treca, en respanco, crida
y an, al ultim, la envia á dida
dient que tal xicot no hi es.

Un cop sola, ella vá veure
que qui no dine ni esmorsa
's mori de fam, y vá creure
que 'l salvarse padria deura
á que tenia gran forsa

'S vá aveni ab un musié,
van llogá une botigala,
y alli mateix, en dejú,
van comansá á fe ru ru
sonant une mala argala.

Tothom qui per llá passaba,
volent sabé que era 'l cas
pagant us cuartos entraba,
y ella ab la cua, execaba,
un pas de coatre quatlás

Com que axó molt estrany es
casa á tothom vá agradá,
y van guanyá tants dinés,
que al cap d' un any, 'l francés
's vá volé retirá.

Veyentse ella llibre axí
vá embutxacá 'l dinerel,
's vesteix de pelegri
y ara la trobem aquí
buscant al pobre Juanet.

La Sila que com sabem
la vá deixá ell, que roncaba,
's vá desperta á las deu,
vá buscá per tot arrea
y 'l noy en lloch 's trobava.

Al principi vá pensá
que fora ab algun company,
mes cansada d' esperá,
al fi vá determiná
buscarlo ab molt mes afany

Ho vá esplicá á tot al veinat,
y homes, donas, grans, petits,
'l buscaban alcobats
per tabernas, jochs privats,
y tots aquets puestos lletjs

Vá passá tanta amargura
que basta á casa la ciutat
vá enviá, per estar segura,
esi habian vist une criatura
d' uns trenta aloch anya d' edat »

Pero en lloch 's vá trová
y molebint la seva sort
tant 's vá desesperá,
que cuasi be vá arribá
á las portas de la mort

Axis que 'n vá habé sortit,
veyent que sense aquell pillo
no 'n trauria cap profit,
's vá vendre tot seguit
la taberna á a' el martillo

No pudent sols ab axó
posá dispesas en gran,
vá llogá un piset ben be,
y va cedir á un senyó
tota la part dal devant

Ell s' estaba molt content
y ya 's creya feliç ella,
cuant 'l senyó de repent
y sense fe testament
vá morí d' un mal de orella.

Veyeus aqui la pobreta
ultre cap ab molta sort
y estaba en semblant desfeta
cuant li van di que 'l Profeta
al seu fill, hab a mort
¡Amigo! al sentir aixó
's vá olvidá dels dinés,
's vá olvidá del senyó,
y ab mes rabia que un dragó
pensá en veujarlo uo mes
Tornà á vendre 'l que tenia,
crech, per vint y una peseta
y jurant que 'l mataria
alli ahont 'l trobaria,
sen vá anà á buscà 'l Profeta
Veus aqui perqué las dos
's troban, segons 's diu,
la Sila per fi atevós,
y la Pepa, ab fi amorós
pensantse trobarlo viu.
Pero com ya heu sapigut
axis ques' han abrassat,
la conversa que han tingut
á la messa ha convençut
de que ie 'l hubi enterrat
Al sentirho en res atina
y tant li ve allá de nou,
que á pesar de se molt fina
fá allá una crits com la gallina
cuand está á punt de fe l' ou.
De rabia llensa 'l barret,
la vella diu: «¡bravo nora!»
y ab tot 'l seu espinguet,
fá alli un crit com 'l xiulet
que fá una locomotora
Cap de las dugas es mensa;
axi es que cuand la Pepeta
sap qui li ha mort la esperansa,
crida á sa sagra «¡Venjansa!
y anem á mata al Profeta!»
Tot alli queda arreglat,
la Sila per fe brabatas
treu, ab gran serenitat,
un gabinet esmossat
d' haberhi pelat patatas
La xicota no fe re,
pero diu que ab sal fumant
que comprará á un adrogué,
allá ahont li vinga bé
enmatxucará al bergant.
Axi donchs, un cop entesas,
sen vá la Pepa ab un sal
á executá sas promesas,
y la Sila sas promesas
vá á cumpli á la catedral,
L' acte aqui ya 's vá acabant
y encara que fém hi pegan
fan uns crits desafinant,
que á un l' esgarrifan tant
com dos vidres cuand 's fregan.
La Pepa seos po el perill
diu: «¡ora á matarlo corrola
La Sila «¡venja el meu fill!»
y de dintre ab un cordill,
treuen le capsa de gorro
Tot seguit surt un ximplet,
que es 'l que ho sol fe molld,
culi de terra aquell barret,
'l trampista fá un xiulet
y 's cambia de teló

Cuadro segon.

Ahont ya 'l teló que hi habia
surt una gran catedral,

de l' órdre que es no os ho diria,
pero 'm vá di un que hi entenia
que es un gótich horrirol,
Rodonu com un cubell,
ab colors que no hi escauen,
y, mes alts que 'l burdell,
sembla que es lela d' aquell
que fa arche de triunfo y li cauen
Sols te mérit per l' ofici,
l' haberia fet tant grandiose
que hasta pot da benefici,
perque allò, es un edifici
que 's ho per cualsevol cosa
Serveix per temple de moros,
serveix cambiant hi 'ls detalls
per cantarhi Euterpe 'ls coros,
per café, plassa de toros,
y per circo de caballs
Hiá una escala á l' un cantó,
á l' altre un altre d' igual
y entre las dos un recó
que per un orinadó
te 'l puesto just y cabal
Las columnas desgairadas,
encara que molt gruixudas,
ab ous cobrellits tapadas
semblan fantasmas paradas
que aquell cuadro observan mudas.
Mes si aquells cobrellitots,
lluny de ser de coloreta,
fossin blanchs ó negres tots,
foren brassos ab maugots,
ó camas ab calsinets
Dalt las colomnas mitx unes,
hiá uns pendons tan elegants,
que encara que sense coas,
vos semblarian las grues
que fant volá 'ls escolans
A n'el fondo y vent de bo
que 's pintade ab colós bruts,
hiá l' orga, que 's mes que re,
un armari de lloné
ple de jeringas y emhots
Tot voltant, com molt be 's cita

unas finestras pintadas
y yo dich que 'l que alló imita,
son 'ls mocadórs de pita
que á n' al cap duen las criadas.
Volent sé an dosé á l' antiga
n' hiá alli un que agrada molt
y es, sens que per çó mes riga,
una vela de botiga
d' aquestas de privá 'l sol
De candelabres preciosos,
n' hiá tants que no cuasi sus,
mes de forma tant graciosos,
que son escarpidós grossos
ab un ciri á cada pua.
Estent tal de lluma tant be
no queda res a las fosca
y un caló tal dels juntle,
que sembla al de aquell papé
que venen per matá moscas
Veus aqui per fi espikado
la taal gran decoració,
que tant bano y ben pintado
vos semblará, ben mirado,
carmello contre claró.
Despres que 'l telo s' ha alsat
la música sona un rata
entra jent per un costal,
y molts, axis que han entrat
s' ajeantian fent 'l beato
Al cap de pocas rosadas
ans vou tots cap á un cantó
barrajantse r che y criadas,
se senten das trompeladas
y apareix lo professó
Ab pausa comensa á entrá
per la escala de la esquerra,
baixa ab majestat per illá
y la gent que espera ya,
la veureu xerra que xerra
Axis com las professons
sense jagants no están be,
allá hiá uns trenta miayons
que tocan junts ans trompetas
com de nunci de carré
Axis que han baixat la escala
quedan plantats á la esquerra
y á detrás d' ells, tots de gala,
surtan una tocals de l'ala
que figuran gent de guerra
Com qui fa las zamarellas
vá seguint la professó
y nus tots vestits ab tabelias,
portant unas calsas velias
á d'alt d'un pal per pendó
Passant d'aquesta manera
van vestits ab poca monya
y 'ls saguerxan ans darrera
que trajinan per bandera
camisas d'alt una canya
Al arribar á n' alxó,
com que 'l publich no ho espera
s' estranye de certa oló
y es un Suiz que fa fortó
de formatxe de Gruyera.
A n' aqui un pobre soldat
entra ab un pendó tant gros
que 'l deixe á n'ell tot lapat,
y per çó que era, hem pensat,
un comparsa vergonyós

Venen detrás uns cuants suissos
que son grossos y molt alts,
y mes rajos que xorissos,
portan patillas ab rissas
grossas com garbas d' ofela.
Caminant com 'ls tolits
y ab armaduras enteras,
venen luego uns reis molt lluits
de llautó y tan ben bronyits
que semblan vuit llumeneras

Sense mirinyach, galanas
y primas com ' os de baslos,
surten verjes alemanas
ab coronas com capsanas
d' aquestas de portá trastos
Totes vestidas de blanch
y ab un panerel mall gros,
'l camí que vàn passant
ab cuidado 'l vàn sembrant
de ruda, escardots y flós.
Cuand han passat tots aquets
la professó ya 's dessangra,
perqué ab sotana y roquets
surtan uns escolanets
com mosts pintats ab mangra.
De seguida que han passat,
surt en Juanet de Profeta
ab un manto tot daurat,
y sota un talem brodat
que no mes 'l du jeuleta.

Per tanca la professó
segueixen une cuanta eixeros,
y un creu acabat alló
cuand tot plegat veu negrí
y tornao 'ls tres coleeros.
Ab l' ordre que hi esplicat,
la comparsa, une estaneta
mire 'l públich encantat,
fins que sen vá ab majestat
per le carola de la dreta.
Llavors s' oxeca totbom
y 's patejan barrejantse,
per lo cual, aro que hi som,
vus dich que la jent de nom
canta allí, á aixó quejantse.
Dinse que las sehas miras
son qu' l pobre ab richs no's rossi,
y b mes d' evitá las tres
ue que allí hi lloguos cadiras
hi faria un bon negossi.
Pero be, aixó son paraulas
que se las emporta 'l veut,
y mentres que 'ls gata meolas
parlan d' aixó ab las verjanlas,
surt la Sila dirijent.
Mes furiosa que cap lleó,
malehele, crida y s' inquiete,
mentrrs que en l' alta majo
's celebra la funció
de coronació al Profeta.
Tot aixó va acompanyat
d' orga y un cant a molt trist,
y apenes aixó ha passat,
cuand la professó ha tornat
fent un efecto may vist
Quede despres d' aixó
al mitx del temple en Joanet
y veyentho d' un recó
surt la Sila, dia ¡traidó!
y 's veu 'l fill allo dret
Entre mitx d' aquella grey,
afigureus com 's quede
cuant no sap per quina lley
veu 'l fill coronat Rey
y tot vestit d' or y seda.

Es 'l meu noy, elle crida,
y el poble, cuant sent alló,
alsa 'ls punyals de seguida,
la pobra dona aturdida,
no sab si l' abrassá ó no
Com que éll habia jurat
que era al i euvial per lo cel,
sent fill d' una dona y nat
á e' el poble habia engañyat
de la manera mes cruel
'L cirot que 's veu perdut
deu apuntarme 'ls punyals,
y si el seu fill he signat
melcume, ya cuumogut
esperaba 'ls cops mortals
Mes nuugh ferho gosaba
porque tots tenen bons cors,
'l xicot ya respiraba,
y surlan cuand no hi pensaba
'ls tres colxorns dels morts
S' hi acostan tots tres formats
ab dagas desenvaynadas,
y sobre éll, 'ls animals
tremolen 'ls tres punyals
brillant com tres arengadas.
¡Ah! la Sila al veure allé
diu mitx trasturnada y rolja,
no es 'l meu fill, no, no.
¡Ell diu tanquédola per bojo,
y entra l' escándol mes bo
'Ls escolans tots cantant
'ls guerreros cantant tots,
la Sila baladrejant
'l Profeta predicant
y bramant 'ls tres negrots
Arriba b' aixó 'l final,
esforsan tots so ven agra
y fan jents nu crit bestial
com 'l d' aquell animal
que per qui crida ¡vinagra!

ACTE IV.

Cuadro primer.

Al tirarse le teló
com que 'm costa pochs afanys
vos diré que hiá de bó,
surt une decoració
que 's una casa de banys
Al devant hiá uns archs xaporros
que serán fris de batalla,
mes semblan, ab colors xarros,
l' arch que hiá per passá 'ls carros
a la rampa de muralla
Le pedra d' nu marró mort,
perqué no es pedra de siguera,
tira á xocolate fort
y tot sembla l' interior
d'una gran xocolatera
Per entre aquets arrhs 's veuen
dos llargaisims corrarons
ab portetes, y molts creuen
que allí dintre es ahont deuen
haberhi banys dels mes bons,

Entre 'ls dos archs de devant
y lots per escultó,
hiá una lapida elegant
que llejinla, que es veuráu
la de la Constitució
Per dintre de l' últim arch,
hiá una escala que horripile
perqué no hi visl re mes llarch,
y del cas lo mes amarch
es que no 's troba ahont se enfile.
Al fondo hi toca la lluna
y 's veu un gran edifici
que sent de forma morena,
semble ple de marté y runa
'l pati del nostru hospici
Es en fi tant gran y bo,
que vos dich, y aixó es ben cert,
que parlantne ab un senyó
vá di que 'l que pinta aixó
pol pintá caires de vert.
Al lirarse 'l teló en l' aire,
surian 'ls tres per variá,
y 'l vell que 's 'l mes xarraire,
diu que no pot durá gaire
'l mun del modo que vá
Preguntau 'ls dos que te,
y 'l respon que á la ciutat
'l Rey ab l' exércit ve,
y 'ls diu que lo que vol fe
es tocá 'l dos ben aviat,
Bueno donchs, diuen 'ls altres,
pren 'ls cuartos d' en Juanet
y fugirás ab nosaltres
Donchs si m' ajudeu vosaltres
'l robem y ja está fet
Convenint al fi en aixó,
veniu donchs 'ls diu 'l vell,
y sen van per un cantó
cantant aquella cansó
que arriba á entrá á n' al servell.
Axis que aquets tres son fora
surten allí uns cuants soldats,
y tractantls com senyors,
duen la Sila que plora
pe 'ls seus disgustos passats.
Me la deixau per lli terra
com qui llensa alguna cosa
que no 's perd re si s' esguerra,
y cantant un cant de guerra
sen van per no fe mes nosa.
Cuand la pobra allí 's veu sola,
comensa ha á sumicá,
á cridá, á fe tabola
y ya á n' al publich amola
quand surt un á destorbá
Es un soldat que anuncia
que está per veni 'l Profeta,
y ella que veuret voldria,
somriu un xich de alegria
y esperantl 's queda quieta.
Al ultim el obra la entrada
—bon dia, 'l Profeta diu,
y entra ab corona posada
que semble molt ben daurada
una gabia de perdiu.
Cautant la Sila un xiquet,
pregunta qué ha estat aixó,
y al acabar la cansó
li contesta allí en Juanet,
que la llástima y pobret,
cantant demana perdó.

—Yo no hi tornaré may mes,
li promet fe bondat,—
diu plorant que es un excés,
y ella contesta donchs res,
fill meu, ya estás perdonat.—
—Si erats Rey deixo aquet gust,—
li diu al fi ab gran franquesa
—y si no 'm vols dá un disgust,
ara tot seguit es just
que tornis ab la promesa
Com que 'n te moltas y hermosas,
ell diu que no hi vol torná,
y parlant de que son rossas
se l' endú á veure las mossas
y l' últim cuadro ve ya.

Cuadro ultim

Aixis que 'l teló ha cambiat
'n surt un que dona gust,
es un menjadó pintat
que al 'l que l' ha dibujat
sap 'l punt de vista just

A n' al fondo hiá tres archs,
ab columnes desgairadas,
uns rexats de ferro llarchs
y per tot cuadros sens marchs
ab figuras esmotlladas
A d' ell d' uns cuants esglaons,
hiá al mitx taula parada
ab llagostas y sipions,
tot bo y que costa pinyons
á la fonda de la Orada.
Adetrás, la taula te
una rica cadirota
á sola de un xich dosé,
pero si un s' ho mira bé
ya 's veu que 's una bassela
A cada costat, molt alte
y en forma d' erinadó,
hiá uns templets piramidals
que sols per lo originals
causan gran admiració.
Com un museo petit,
sens haberhi cosa bona,
á mes de lo que hos hi dit

sobre d' ella hiá reunit
tot lo bo de Barcelona
'La mamala de la farola,
aquells pilons del correu,
fontetas y la font sols
que en las Drassanas amola
bessant ! sagsu que veyau
Al fondo y dintre 'l rexat
ple de dibuixos y poms,
hiá aquí y allà un farol
y per ço mols han pensat
que prisó s' hi criau coloma.
A las parets, palmetorias,
á n' el costra salsmoes,
per tot dibuixos historias,
combats pintats y mes glorias
que no han vist 'ls Napoleons.
Barrejat ab tantas cosas
veuren prestatxas de plats,
payellas, soperas grossas,
cantis d' oli, poms de rosas
y 'ls mes artistichs grabats.
Per acabá 'l guirigall
vos diré que lo millo
es que dona molt treball
pensá el allò es el serrall,
cayne, sala ó menjadó.
Pero yo que no se lh
com molts que per sabé 's penjau
ab certesa vos diré
que sols l' últim ho de sé
suposat que allí es ahont menjan.
Aixis que 'l teló s' alsal
molta gent yo hiá lo escenu,
consolo del volumat.
que á tafanexá han pujat
si 'l Rey viu ab golg ó pena,
Prop la taula y per la escala,
hiá unas cuantas bailarinas
que van de blanch ab gran gala
y admiran als de la sala
fent jestos y muecas finas.
Ab las posturas que fan
pareixen bufons totas,
pero un bufó tan en gran
que las mes petitas qu' hian
semblan carbassons ab potas
Com que le ques' están allí,
no mes broma va hu fe
cantan tots de setse 'l vi
y surt un comparsa fi
anunciant que 'n Juanel vé,
Entra ab sa mare al serrall
que era ya tot ple de gent,
las messas lierman un bail,
dit canta allí mes que un gall
y 's beu un got d' aiguardent.
Axis que estaba á n' aixó
surt un capitá ya antich
y diu' efogi mi amyd,
perque ha entrat á traició
en la ciutat, le enemich »
Com que beu, diu con la cas;
li pegan foch á la casa
y aixis que axecabe 'l vas,
¡patatém! cau tot, y ¡ras!
mori allí com un tros d' ase,
La Sala ab altres distrets
cau per lli terra de galtas,
tothom diu vaya uns trets,
y aquí da fin Il Profeta,
perdonad sus muchas faltas

TEATRE COL·LECCIÓ DE JAUME BOLL JOVE
Ex. n.° ______

PROU

BIBLIOTECA

Barcelona: Imprenta de [illegible] Cadillers núm 4 — 1864

MARXA TRIUNFAL DEL

TERÇER ACTE.

BIBLIOTECA DE CATALUNYA
1001392144

BC Biblioteca de Catalunya
Adq. C-RJJO
Nr. 1001392144
Sig. Kllc 4177-4°
Generalitat de Catalunya Departament de Cultura